

dragul unor straie scumpe în vreme ce maș-tiha, femeie sărmană, a luat, cu el în brațe, drumul bejeniei în munți, înfruntând supra-omenesți adversități fizice și morale. Niște doamne nobile o izgonesc când îi descoperă condiția socială inferioară; un negustor și femeia lui, de asemenea; însuși respectabilul ei frate o ajută „ca funia pe spinzurat“, împingînd-o la o căsătorie silnică, singură în stare s-o aducă „în rîndul oamenilor“ pe mama copilului din flori. Totul și toate o trădează și o dușmănesc. Sprijin familial? Nici vorbă. Solidaritate socială? Nici vorbă. Mai atrabilă ca nicicînd, spiritul lui Brecht din *Cercul de cretă* le spulberă, fără urmă, pe toate, abătînd și asupra-le vîntul năprasnic ce spulberă vitejia de paradă: flagelul răz-boiului, împilarea și egoismul. Triumful bine-lui asupra răului? Da, dar cu ce mijloace? Cine o salvează, pînă la urmă, la capătul acestei nesfîrșite, parcă, golgotc pe „fata moșului cea cuminte“? Sfînta Vineri? Aș! O pramatie de judecător șperțar și bețiv, și anume, cu prețul unui întreg șir de falsuri și ilegalități.

Abia astfel triumfă „binele“ asupra „ră-ului“, amarnicul dramaturg ducînd aici para-doxul pînă la ultimele sale consecințe și fă-cînd să triumfe, abia în dauna dreptului, echitatea.

Difficil, wagnerian spectacol, deși nelipsit de zîmbet sau chiar de rîsul gros, de gluma groasă. De o întindere și o anvergură pe care bagheta stăruitorului prieten al lui Brecht — l-am numit pe Lucian Giurchescu — l-a con-

duș grave — mă refer la citirea „dură“ a textului (cu excepția, firește, a rolului Gru-șei), exprîmînd, după cite mi s-a părut, in-transigența de care vorbeam mai sus, dar și *con brio*, ca în sugestia cumplitei învîlmășeli a unei răscoale și a unui oraș pîrjolit, o adevărată scenă de masă, realizată în strîm-tele dimensiuni ale scenei teatrului cu pricina.

Mobilizînd întregul colectiv al teatrului, cu numeroși actori în roluri duble (Cornel Vulpe, Ștefan Tapalagă, Candid Stoica, Anca Pan-drea, Dem. Savu, Dorina Done — aceasta din urmă reușînd, în ultima vreme, excelente personaje de plan secund), spectacolul ne-a înfățișat și doi protagoniști, stăpînînd, fieca-re, cite unul dintre cele două acte. În pri-mul dintre ele, Sanda Toma a creat o Grusă plină de duioșie, de energie, sublimă. Iar Mihai Pălădescu ne-a dat, în cel de-al doilea, un admirabil *raisonneur*, amestec de Nastratin și Harun al Rușid, un șperțar, desigur, dar unul sui generis, care primește ploconul și îl „rade“ pe onorabilul, atunci cînd nu-l ia chiar la palme, cinic și senti-mental, oportunist și țepăn în demnitate.

Inspirată și congruentă, muzica lui Paul Urmuzescu; funcțională și sugestivă, scenogra-fia lui Ion Popescu-Udrisțe; cursivă, curată (deși susceptibilă de a mai fi încă „liga-mentă“), versiunea-traducere a lui Mircea Șeptilici.

Radu Albala

Două balade de Dominic Stanca

Teatrul de poezie al Bi-bliotecii „Mihail Sadoveanu“, în colaborare cu An-samblul artistic al C.C. al U.T.C., ne-a prilejuit de curînd un spectacol (în sala Teatrului „Ion Creangă“), construit pe două balade de Dominic Stanca. Interpretarea a fost realizată de gru-pul teatral „Eveniment“,

laureat al Festivalului „Cîntarea României“ — ediția I, în regia talentaților Grigore Popa și Iyonne Podoleanu și în scenografia sobră, sim-plă, a arhitectului Ioan Ior-dănescu.

Artiștii amatori au atins nivelul profesioniștilor, atît în ceea ce privește mișcarea scenică, cît și în rostirea versurilor. Am văzut un spectacol de aleasă finută ar-tistică, suplu, cu ritmuri im-petuoză, de o bogată plas-ticitate scenică, ale cărui mijloace concuiau la o pa-tetică retrăire a istoriei populare prin cuvînt.

Actorii, înzestrați cu darul unei frumoase rostiri a ver-surilor, au redat vigoarea e-voacărilor lirice din Închinare

lui Pîntea cel Viteaz și tra-gismul evenimentelor din 1907, ridicate de poet în planul simbolic.

Publicului i-a fost relevat, astfel, în Dominic Stanca, nu numai poetul stăpîn pe ști-ința prozodiei, ci și artistul dotat cu simțul oralității po-ematică, adică al înțelegerii cuvîntului, în materialitatea sa fonică, ca realitate scul-paturală sonoră.

Crîticii Nicolae Balotă și Valeriu Răpeanu au deschis acest frumos spectacol cu considerații asupra omului și a operei, evocînd în cuvinte pioase bogata personalitate a poetului-actor.

C. R. M.